

Arrest

nr. 219 649 van 10 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. L'ALLEMAND
Britselei 47
B – 2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 5 april 2019 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2019 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHUEREWEGEN die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 25 december 2010 aan op het Belgische grondgebied en diende op 27 december 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 22 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 17 juli 2012 (RvV 17 juli 2012, nr. 84 778).

1.3. Verzoekster diende op 13 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 februari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad in zijn arrest van 31 juli 2013 de afstand van het geding vastgesteld (RvV 31 juli 2013, nr. 107 776).

1.5. Verzoekster diende op 25 september 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Verzoekster diende op 7 januari 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De Raad vernietigde deze beslissing in zijn arrest van 30 juni 2017 (RvV 30 juni 2017, nr. 189 330).

1.9. Verzoekster diende op 24 maart 2014 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 november 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 22 augustus 2018 een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing naar aanleiding van de in punt 1.7 vermelde aanvraag. Verzoekster stelde hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, gekend onder rolnummer RvV 225 737.

1.12. Verzoekster werd op 2 april 2019 door de politie van Hasselt geïnterpelleerd in het kader van een SEFOR-actie in het woongedeelte van een sushi-restaurant.

1.13. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 2 april 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: T.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nepal

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Limburg Regio Hoofdstad op 02.04.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 02.04.2019 door de politiezone LRH en verklaart dat ze sinds december 2010 in België verblijft.

Ze is naar België gekomen wegens familieproblemen in Nepal. Dat is ook de reden waarom ze niet terug naar Nepal kan keren.

Betrokkene werd gehoord op 02.04.2019 door de politiezone LRH en verklaart dat ze problemen kent met haar bloeddruk.

Betrokkene diende op 07.02.2013 een aanvraag tot medische regularisatie in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1951. Deze aanvraag werd op 07.02.2013 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 27.02.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Op 25.09.2013 diende betrokkene een tweede aanvraag tot medische regularisatie in. Ook deze tweede medische regularisatie aanvraag werd op 09.10.2013 onontvankelijk verklaard. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 28.10.2013. Op 07.01.2014 diende ze een derde aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter in. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28.08.2018. De beslissing werd betekend op 01.10.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Betrokkene beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nepal wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene diende een vierde aanvraag tot medische regularisatie in op 24/03/2014. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 04.11.2014. Deze beslissing werd op 02.04.2019 aan betrokkene betekend. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene werd door de stad Oostende geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 03.10.2012 (bijlage 13qq), op 27.02.2013 (bijlage 13) en op 01.10.2018 (bijlage 13). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Limburg Regio Hoofdstad op 02.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 03.10.2012 (bijlage 13qq), op 27.02.2013 (bijlage 13) en op 01.10.2018 (bijlage 13). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 02.04.2019 door de politiezone LRH en verklaart dat ze wegens familieproblemen niet kan terugkeren naar Nepal.

Betrokkene diende op 27.12.2010 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 22.02.2012. Betrokkene heeft vervolgens een schorsend beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen door de RVV op 17.02.2012. Aan betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq) per aangetekend schrijven verstuurd. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene werd gehoord op 02.04.2019 door de politiezone LRH en verklaart dat ze problemen kent met haar bloeddruk. Betrokkene diende op 07.02.2013 een aanvraag tot medische regularisatie in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1915.12.1980. Deze aanvraag werd op 07.02.2013 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 27.02.2013 aan

betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Op 25.09.2013 diende betrokkene een tweede aanvraag tot medische regularisatie in. Ook deze tweede medische regularisatie aanvraag werd op 09.10.2013 onontvankelijk verklaard. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 28.10.2013. Op 07.01.2014 diende ze een derde aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter in. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28.08.2018. De beslissing werd betekend op 01.10.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Betrokkenes beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing heeft geen schorsende werking.

De omstandigheid dat de terugleiding naar Nepas wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene diende een vierde aanvraag tot medische regularisatie in op 24/03/2014. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 04.11.2014. Deze beslissing werd op 02.04.2019 aan betrokkene betekend. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag

aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 03.10.2012 (bijlage 13qq), op 27.02.2013 (bijlage 13) en op 01.10.2018 (bijlage 13). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(...) D.(...) V.(...) A., attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ Limburg Regio Hoofdstad en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, T.(...), A.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 02.04.2019 Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid V.(...) D.(...) V.(...) A., attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie."

1.14. De gemachtigde van de minister trof op 2 april 2019 eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

2.3. In dit verband wijst de Raad op verzoeksters vierde middel, waarin de schending wordt aangevoerd van artikel 5 van het EVRM. Dit verdragsartikel heeft betrekking op een verbod op schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid en slaat bijgevolg op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Verzoekster beklagt zich over de omstandigheden waarin zij naar het politiebureau werd gevoerd zonder dat zij op de hoogte was van de reden van haar arrestatie, terwijl de Raad niet bevoegd is om zich hierover uit te spreken. Het vierde middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht. De exceptie van niet-ontvankelijkheid die de verwerende partij opwerpt in haar nota met opmerkingen is op dit punt gegrond.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid is niet vatbaar voor enige serieuze betwisting. In casu is verzoekster immers van haar vrijheid beroofd met het oog op de terugleiding naar Nepal. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een terugleidingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat aldus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.”

3.2.2.2. Er dient een onderscheid te worden gemaakt wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoekster de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, viseert.

3.2.2.3. De Raad merkt op dat door de verzoekende partij geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

3.2.2.4. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod, kan onderhavige vordering geen aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient te vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

3.3.2.5. Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster op 2 april 2019 van haar vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Brugge. Omwille van de vasthouding en de

overbrenging met het oog op haar terugleiding naar de grens, die weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.2.6. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover de vordering gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*).

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de

grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zo dat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt. -

Voorvoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004) L Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van één persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen. (

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037.17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht..

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als béwezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651.18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43) verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het

verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie - althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Dè schending is om die reden voldoende bewezen."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Het dient opgemerkt te worden dat in Nepal een adequaat zorgsysteem ontbreekt.

In België daarentegen kunnen de levensnoodzakelijke snelle interventies worden gewaarborgd.

*Bovendien zijn veel ziekenhuizen in Nepal deze naam onwaardig, gezien de erbarmelijke omstandigheden waarin de patiënten moeten worden behandeld. **

Daarnaast is er nog het feit dat er zeer weinig artsen in Nepal zijn, en dat het overgrote merendeel van die artsen in de steden gevestigd zijn. Aangezien verzoekster een uiterst nauwkeurige opvolging nodig heeft is het duidelijk dat dit in Nepal onmogelijk is.

De motivatie van verwerende partij dan ook ruim onvoldoende. Dit is onredelijk van verwerende partij en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a. w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Arrest nr. 92.397 van 29 november 2012 stelt het volgende:

" Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Er wordt, hoewel terdege op de hoogte van de medische problematiek van verzoekster, doër verwerende partij geen rekening mee gehouden. Verzoekster bevindt zich thans in het centrum voor illegalen te Brugge. Haar gezondheidstoestand noopt haar ertoe te rusten in horizontale houding. Dit is echter onmogelijk daar. Bovendien wordt haar de toegang tot een specialist-geneesheer ontzegd.

Er moet rekening worden gehouden met de individuele toestand van verzoekster, wat in casu niet gebeurd is. het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden door het niet onderzoeken van de huidige toestand in Nepalese ziekenhuizen.

Verzoeker begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met al deze elementen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht. Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de bovenstaande gegevens, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Döt de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aln de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat verwerende partij op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is. Dat verzoeker dan ook helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er is bijgevolg een inbreuk op art. 9ter van de W.et_ van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook art. 3 EVRM. De beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM:

“Artikel 3 EVRM bepaalt dat:!

' "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische maatschappij en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld M.S.S./België en Griekenland, 21 januari 2011, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y./ Rusland, § 75 en de arresten waarnaar verwezen wordt: adde EHRM, 26 april 2005, Müslim/ Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden handeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie Y./ Rusland, op. cit., § 78; EHRM, 28 februari 2008, Saadi/ Italië, §§ 128- 129 ; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (zie M.S.S./ België en Griekenland, op. cit., § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft, als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. M.S.S./ België en Griekenland, op. cit., § 366). >

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek voeren van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling (cf. M.S.S./ België en Griekenland, op. cit., §§ 293 en 388).

In casu is dit onderzoek allerminst geschied door verwerende partij! Deze is echter genoegzaam óp de hoogte gebracht van de medische problematiek van verzoekster.

Artikel 3 EVRM wordt dan ook geschonden door de bestreden beslissing.”

3.3.2.2. Met betrekking tot het vierde middel wordt verwezen naar punt 2 “Over de ontvankelijkheid”, omdat dit middel betrekking heeft op de vrijheidsberovende maatregel waarvoor de Raad niet bevoegd is.

De overige door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3.2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3.2.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid , 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Verzoekster betwist de pertinente vaststelling niet dat zij niet in het bezit was van een geldig paspoort en geldig visum ten tijde van haar arrestatie. Bijgevolg was de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht haar een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.8. Het betoog van verzoekster in haar middelen komt erop neer dat zij de gemachtigde van de minister onzorgvuldigheid, onredelijkheid en een gebrekkige motivering verwijt omdat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en haar banden met het herkomstland. Vervolgens gaat verzoekster nader in op haar gezondheidstoestand en meent zij dat er in Nepal geen adequate gezondheidszorg voorhanden is omdat er zeer weinig artsen zijn. Verzoekster stelt onder andere dat haar gezondheidstoestand haar noopt om te rusten in horizontale houding, wat volgens haar niet mogelijk is in het Centrum voor Illegalen in Brugge. Tenslotte voert verzoekster aangaande haar medische problemen de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.9. Met betrekking tot de duur van haar verblijf in België en haar socio-economische bindingen merkt de Raad op dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om de nodige concrete gegevens aan te reiken die betrekking hebben op deze elementen. Verzoekster beperkt zich in haar middel tot loutere affirmaties, maar voegt geen informatie toe die zou wijzen op socio-economische bindingen waarmee rekening gehouden zou moeten worden.

Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt enkel dat verzoekster een asielprocedure en vier medische regularisatie-procedures heeft doorlopen. Deze procedures wijzen niet op socio-economische bindingen in België.

Tijdens haar gehoor op 2 april 2019 stelde verzoekster geen partner en geen kinderen te hebben in België. Ook in het administratief dossier of in de bijlagen bij het verzoekschrift kunnen geen elementen worden aangetroffen die zouden wijzen op enige socio-culturele integratie in België gedurende haar verblijf van iets meer dan acht jaar. Bij gebreke aan concrete informatie kan zij de gemachtigde van de minister niet dienstig verwijten dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden.

3.3.2.10. Met betrekking tot haar medische situatie stelt de Raad in de eerste plaats vast dat hieromtrent in de eerste bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord op 02.04.2019 door de politiezone LRH en verklaart dat ze problemen kent met haar bloeddruk.

Betrokkene diende op 07.02.2013 een aanvraag tot medische regularisatie in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1915.12.1980. Deze aanvraag werd op 07.02.2013 onontvankelijk verklaard. De

beslissing werd op 27.02.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Op 25.09.2013 diende betrokkene een tweede aanvraag tot medische regularisatie in. Ook deze tweede medische regularisatie aanvraag werd op 09.10.2013 onontvankelijk verklaard. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 28.10.2013. Op 07.01.2014 diende ze een derde aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter in. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28.08.2018. De beslissing werd betekend op 01.10.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Betrokkenes beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nepas wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene diende een vierde aanvraag tot medische regularisatie in op 24/03/2014. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 04.11.2014. Deze beslissing werd op 02.04.2019 aan betrokkene betekend. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

3.3.2.11. De Raad brengt in herinnering dat alle door verzoekster ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden afgewezen, waardoor het opnieuw aan verzoekster toekomt om concreet aannemelijk te maken dat haar gezondheidstoestand haar verwijdering in de weg zou staan. Het enkele feit dat het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing naar aanleiding van haar derde medische regularisatie-aanvraag (gekend onder rolnummer RvV 225 737) nog geen aanleiding heeft gegeven tot een eindarrest van de Raad, vormt geen beletsel in het licht van de thans bestreden verwijderingsmaatregel aangezien van dit beroep geen schorsende werking uitgaat. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekster ten tijde van haar gehoor door de politie van Hasselt op 2 april 2019 met betrekking tot *“een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland”* enkel ongestaafde ‘problemen met bloeddruk’ vermeldde.

Tenslotte stipt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat de *“medische attestatie”* die verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2), die overigens geen ‘problemen met bloeddruk’ vermelden, bezwaarlijk actueel kan worden genoemd aangezien de medische stukken dateren uit de periode voorjaar 2014 – voorjaar 2018. Bovendien hebben deze betrekking op een aantal chronische aandoeningen (rugklachten, ischialgie, bijziendheid) waarvoor verzoekster allerhande behandelingen onderging. Het komt niet aan de Raad toe om te bepalen welke medische problemen in hoofde van verzoekster anno 2019 een acuut karakter vertonen of behandeling vereisen. Er liggen geen actuele medische stukken voor die erop zouden wijzen dat er om medische redenen een belemmering zou bestaan inzake terugkeer. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te concluderen dat *“(h)et administratief dossier (...) geen stukken (bevat) die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”*

3.3.2.12. In haar tweede middel beweert verzoekster dat er onvoldoende medische voorzieningen zijn in Nepal en dat zij in het gesloten centrum van Brugge niet zou kunnen rusten in een horizontale houding. Al deze beweringen worden evenwel niet gestaafd, waardoor zij niet van aard zijn om de overwegingen uit de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.3.2.13. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

In zijn arrest van 13 december 2016 heeft het EHRM het volgende gesteld over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het moet gaan om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §183). Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Verzoekster levert geen enkel actueel medisch attest aan waaruit zou blijken dat zij bij gebrek aan een (toegankelijke) behandeling in Nepal zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand. Bijgevolg maakt zij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

De vier door verzoekster aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoeker is op 2 april 2019 door de politiediensten opgepakt te Hasselt, waar zij woonachtig is. Hierna werd zij overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge alwaar zij heden nog steeds vastzit.

Tegen deze vrijheidsberoving is een verzoek ingediend bij de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Limburg, afdeling Hasselt op heden.

De vaste rechtspraak van Uw Raad stelt bovendien dat de schade die zij toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te vinden dat achteraf, in de definitieve fase toch gegrond blijkt te zijn, groter is dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval.

Daar het in casu handelt om bestreden beslissingen komt het dan ook gepast voor om de bestreden beslissing dd. 2 april 2019 dewelke het bevel om het grondgebied te verlaten én vasthouding met het oog op verwijdering inhoudt, te schorsen.

Omtrent de hoogdringendheid kan geen serieuze betwisting bestaan daar een vordering tot schorsing van een verwijderingsmaatregel hoogdringend is zodra de vreemdeling wordt opgesloten in een gesloten centrum [RVV nr 11.448 van 21 mei 2008 (Ned), RVV nr 13 678 van 3 juli 2008 (Frans), RVV nr. 8477 van 8 maart 2008 (Ned), RVV nr 9286 van 27 maart 2008 (Ned)]. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

Verzoekster wijst in dit opzicht op de rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel reeds voldoende is (RvS 26 oktober 2001, nr. 100.400).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze afweging wordt niet gemaakt door de verwerende partij. Enige analyse ontbreekt.

Er is overigens ook een reëel risico op behandeling die verzoekster haar privéleven, ex art. 8 EVRM schendt. De fysieke en geestelijke integriteit van verzoekster zou door haar terugkeer geschonden worden. Geestelijke gezondheid is een cruciaal element van het privéleven van art. 8 EVRM dat het recht op identiteit en persoonlijke ontwikkeling beschermt, alsook het recht om relaties met andere mensen en de buitenwereld aan te knopen. Het behoud van geestelijke stabiliteit en gezondheid is in dat kader een onontbeerlijke voorwaarde op een effectief genot van het recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM, Bensaid t. VK, 2001).

De medische problematiek van verzoekster zorgt ervoor dat het voor haar onmogelijk is terug te keren naar haar land van herkomst.

Een gedwongen terugkeer naar Nepal betreft wel degelijk een inbreuk op art. 3 en 8 EVRM.

Uit het voorgaande kan enkel maar vastgesteld worden dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt.

Het verzoek tot schorsing is bijgevolg gegrond.”

3.4.2.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, zoals hierboven bedoeld, aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster haar nadeel koppelt aan de in het middel ingeroepen schendingen van haar recht op privé-leven uit artikel 8 van het EVRM, aan haar geestelijke gezondheid en het verbod om onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.4. De in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM werd echter niet ernstig bevonden waardoor verzoekster zich geenszins kan beroepen op een 'evident' nadeel zoals hierboven bedoeld. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en in het bijzonder met de gezondheidstoestand van verzoekster, zodat verzoekster uit het beweerd gebrek aan analyse geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan putten.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN